

Až umřu

LUDVÍK VACULÍK

Až umřu, ať je to jenom oznámeno. Žádné veřejné orace si nepřeju. Katolický pohřeb budu mít na rodném hřbitově v Brumově. Paní učitelka Svatoňová nám drží místo v hrobě č. 55. Je to pěkné místo, odkud je pěkný výhled, zvláště když se trochu vysedne. Masařka mám s muzikou zamluveného, ale teď nevím, jestli mě nepředběhl. Tedy domluvte se s tím, kdo tu kapelu teď vede. Na náhrobní kámen od Otmara Olivy z Velehradu jsem si vymyslel nápis: „Byl jsem tu a možná zaš přijdu.“ Chtěl jsem tím vyjádřit návratnost života z téže hmoty, případně i nesmrtelnost duše. Mé ženě Marii se to zdálo trochu domyšlivé, tedy se jí zeptejte, co si o tom myslí teď. O ten obřad prosím toho z katolických kněží, koho

to potěší: bude-li na živu Jarda Vinklárek, tedy ten. Bylo by mi ovšem ctí, kdyby to udělal farář brumovský.

Nechci, aby se po mně něco pojmenovávalo. Narodil jsem se v Pluskalově ulici na Žabinci v Brumově, žil potom v ulici, která se jmenuje Poláchova. Mám ještě, to je pravda, jednu starou jamu na Řehonůrce, kde jsem pásal.

S tím, co jsem napsal, jsem spokojený, kritika i čtenáři to dost oceňují, ale já to nikdy nečtu. Zdá se mi, že napsáním jsem si cosi vyřídil, a hotovo. Psal jsem kvůli sobě, ne kvůli čtenářům.

Vážím si toho, jak dlouho jsem byl na světě; maminka umřela ve věku 52 let a tatínek v 57. Čím dál víc na ně myslívám a modlím se za ně. Měli těžký život, ale možná si to tak úplně neuvědomovali, to já cítím teď. Bývaly u nás i šťastné

FOTO ARCHIV MAFA - J. MYNÁŘIK

chvilě. Oba rádi zpívali. Také moji dva bratři a sestra jsou slušně dlouho na světě.

Naše rodina pochází tatínkem z Návojně č. 13, kde hospodařil jeho starší bratr Jan. Krom toho měl bratra Františka, sestru Rozáriu a Josefa, který padl ve světové

válce. Ale rodinné styky měli jsme jen s mamčinou rodinou, Lysáčkovými.

Maminka byla z desíti dětí: Václav, František, Josef, Františka, Marie, Tereza, Aloisie, Anna, Kristýna, Cecílie. Moji synové s manželkou Marií Martin, Ondřej, Jan

jsou velice nadaní a hodní: naše opora života dnes.

Dvě děti, Cecílii a Jožina, které mám s Lenkou Procházkovou, vplynuly do naší rodiny: působením mě ženy a pochopením mých dětí. A Lenka to dobře přijala.

Za největší štěstí považuju, že jsem za manželku dostal Marii Komárkovou. Máme oba pocit, jako bychom přirodně vyrůstali, jako by to byl přírodní zákon. Ani jsme se nemuseli poznávat, byli jsme hned jako totožní. Ona je částí mé duše, cítím v ní celý svůj život a ten její v sobě. Ona podržela naše manželství, když já jsem bloudiv; věděla, že je to chyba.

Měl jsem štěstí na práci i na své vedoucí v ní. Necítil jsem žádný útlak, netrpěl žádnou křivdu. Neměl jsem nepřátele. Za zvláštní štěstí právě teď považuju, že jsem se nezapletl politicky, necítím žád-

nou vinu. Svůj vstup do KSČ jsem si odpracovával půl života.

Když někdy uvažuji nad svým životem a výsledky, myslím si, že sklízím sílu a nadání mnoha předků, a děkuju jim. Od tatínka mám vztah ke dřevu. On se cítil nevyužitý: měl vyšší představy i schopnosti, a trpěl. Je mi divně, když si někdy uvědomím, že moje maminka byla původně také mladá žena a já si to ovšem neuvědomoval. Teď cítím jejich duše a spojuju se s nimi.

Vážím si toho, že jsem mohl psát do těchto novin.

(16. 5. 2010)

Se spisovatelem Ludvíkem Vaculíkem, zesnulým v sobotu 6. června, se zde čtenáři LN potkají i v několika následujících týdnech, kdy si připomeneme některá z jeho Posledních slov